

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 19Csp/53/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123204935
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Lampartová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2024:8123204935.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

- 2 - 19Csp/53/2023

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Evou Lampartovou v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XX, XXX XX E., právne zastúpenej: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sov. hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému: 365.bank, a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpenému: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, IČO: 47 232 471, o primerané finančné zadostučinenie 404,02 EUR, takto

rozhodol:

- 2 - 19Csp/53/2023

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 100 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .
- III. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu vychádzajúc z prísudku, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

- 7 - 19Csp/53/2023

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 19.05.2023 domáhala od žalovaného zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 404,02 EUR. Žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9Csp/166/2020 bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 9Csp/166/2020 zo dňa 27.01.2022, právoplatným dňa 02.03.2022, bol žalovaný zaviazaný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 404,02 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 404,02 EUR od 09.10.2020 do zaplataenia. Citovala odôvodnenie predmetného rozsudku, a to body 4, 6., 7., 7.1., 7.2., 7.3., 9., 11. a 11.1., pričom ako dôkaz predložila predmetný rozsudok. Ďalej uviedla, že ako spotrebiteľka si uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v uvedenom súdnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy a zároveň má mať aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného PFZ proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol úspešný. Mala za to, že výška PFZ nemôže mať len symbolický význam, nakoľko PFZ v symbolickej výške nemôže byť primeraným ani spravodlivým. Uviedla, že ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním PFZ v takej výške, aby mala nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala

tieto funkcie aj reálne. Za objektívne kritérium pre určenie výšky PFZ považovala sumu, o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil alebo chcel obohatiť. Uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia 404,02 EUR odôvodnila tým, že táto zohľadňuje skutočnosť, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil o uvedenú sumu. Záverom poukázala žalobkyňa na to, že otázka rozsahu porušenia spotrebiteľského práva je definovaná rozsudkom v základnom konaní, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie, pričom z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať ako záväznej.

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 19.06.2023 navrhol, aby súd žalobu zamietol a priznal mu náhradu trov konania. Poprel tvrdenia žalobkyne a uviedol, že finančné zadosťučinenie nie je koncipované ako sankcia veriteľovi, ale ako náprava pre dlžníka. Poukázal na názor Okresného súdu Martin, sp. zn. 10Csp/59/2017, podľa ktorého ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nemožno vykladať tak, že právo na primerané finančné zadosťučinenie má každý spotrebiteľ, ktorý vytkne úspešne, napr. nejakú vadu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Poskytnutím finančného zadosťučinenia má byť kompenzovaná istá ujma, ktorá spotrebiteľovi v dôsledku porušenia práv priznaných mu právnymi predpismi dodávateľom vznikla. Na to, aby sa mohla žalobkyňa domáhať priznania primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné, aby mala v prvom rade právoplatný rozsudok, v tomto prípade o určení neprijateľných zmluvných podmienok, pretože bez neho nie sú splnené podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalovanému nebolo jasné, z čoho vychádzala žalobkyňa pri určení sumy 404,02 EUR a tvrdil, že žalobkyňa výšku finančného zadosťučinenia žiadnym spôsobom neodôvodnila a nepredložila, ani nenavrhol, v tomto smere žiaden dôkaz. Mal za to, že aj keď predpokladom priznania finančného zadosťučinenia je v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa to, aby spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej predpismi na jeho ochranu, je treba zrozumiteľne uviesť, či a ktoré práva žalobkyne ako spotrebiteľky boli porušené postupom žalovaného a posudzovanou úverovou zmluvou v danom, konkrétnom prejednávacom prípade. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie podlieha voľnej úvahe súdu, avšak to neznamená ľubovôľu súdu. Súd pre svoju úvahu musí mať k dispozícii dostatok tvrdených a preukázaných skutočností, z ktorých súd musí vychádzať. Súd musí prihliadnúť na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, vplyv tohto konania, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu, pričom hlavným kritériom je primeranosť. Žalovaný mal preto za to, že žalobkyňa neodôvodnila výšku primeraného finančného zadosťučinenia v tom smere, aký vplyv malo alebo mohlo mať porušenie práva spotrebiteľa na jej osobu, a to zvlášť za skutkových okolností tohto prípadu. Nepreukázala nevyčísliteľné straty, ktoré utrpela.

3. Žalobkyňa v replike zo dňa 05.07.2023 uviedla, že rozsudok vydaný v základnom konaní jasne deklaruje, že v právnom vzťahu založenom Zmluvou o úvere dostupná pôžička č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 07.01.2011 došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva. Mala za to, že tvrdenia žalovaného o neexistencii a nepreukázaní porušenia práv a povinností len odzrkadľujú jeho prístup k rešpektovaniu príslušných noriem spotrebiteľského práva a princípu ochrany spotrebiteľa. Mala za to, že preukázala naplnenie hypotézy právnej normy § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Konštatovala, že zákon nevyžaduje, aby rozhodnutie súdu v základnom konaní muselo výslovne obsahovať vo výroku porušenie konkrétneho ustanovenia. Pre podporu svojich tvrdení poukázala na závery Najvyššieho súdu SR v uznesení sp. zn. 7Cdo/80/2020 zo dňa 24.08.2022. Mala za to, že uzatvorením spotrebiteľskej zmluvy zo dňa 07.01.2011 v rozpore so zákonom došlo preukázateľne k porušeniu spotrebiteľských práv a povinností žalovaným. Čo sa týka výšky PFZ, mala za to, že z rozhodnutia v základnom konaní je zrejmé, že žalovaný porušil svoju povinnosť ustanovenú v osobitnom predpise, a to neuviedol obligatórne náležitosti podľa zák. č. 129/2010 Z.z. Porušením primárnej povinnosti zo strany žalovaného došlo k vzniku sekundárneho následku v podobe sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru pritom podľa žalobkyne nemožno stotožňovať s „výhodou“ pre spotrebiteľa, ale skôr ako sankčný následok plynúci z primárneho právneho vzťahu. Žalobkyňa v súvislosti s argumentáciou žalovaného o zmysle a účele inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia dala do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.5.2017. Uviedla, že vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje uplatnenú výšku PFZ za adekvátnu, zodpovedajúcu účelu PFZ ako určitej satisfakcie. Poznamenala, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Primerané finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného i iných dodávateľov od porušovania práv spotrebiteľov. Primeranosť sumy

404,02 EUR je vzhľadom na postup žalovaného a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná. Ďalej uviedla, že pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sa nevyžaduje vznik ani hrozba ujmy. Poukázala ale na to, že ujma, ktorá jej konaním žalovaného vznikla, nebola len v akademickej rovine, pretože porušenie zo strany žalovaného malo majetkový charakter. Uplatňovaním jej legitímneho nároku v súdnom konaní bol narušený nielen jej bežný život, ale bol znížený aj jej rodinný rozpočet. Opätovne apelovala na to, aby výška PFZ nebola iba v symbolickej výške, pretože takéto PFZ nemôže reálne plniť svoje funkcie. Žalobkyňa dala do pozornosti vývoj rozhodovacej praxe Krajského súdu v Prešove, v ktorej už prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali PFZ v nie iba „symbolickej“ výške (príkladom označil 11 rozhodnutí súdov aj s výškou PFZ). Taktiež poukázala na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/53/2016 zo dňa 04.10.2016, podľa ktorého odradzujúco môže pôsobiť len hrozba straty prevyšujúca nad 50 % sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť. Taktiež poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, kde PFZ dosiahlo výšku majetkovej ujmy, ktorá hrozila ako aj konkrétne odôvodnenia rozhodnutí tunajšieho odvolacieho súdu týkajúce sa výšky PFZ. Záverom poukázala aj na rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 14C/295/2014 z 24.09.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/471/2015, z 28.06.2016 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30.01.2019, ktorým bolo priznané PFZ vo výške 1 194,98 eura, čo predstavuje 25 násobok poplatku určeného za neprijateľný. Na súd apelovala tiež tým, že súdu musí byť z jeho činnosti známe, že žalovaný dlhodobo a vo veľkom rozsahu porušuje spotrebiteľské práva na finančnom trhu a neustále používa nekalé obchodné praktiky a na úkor spotrebiteľov sa snaží obohatiť, a to najmä využívaním neprijateľných zmluvných podmienok. Preto navrhla, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania.

4. Žalovaný nevyužil možnosť dupliky.

5. Súd nariadil vo veci pojednávanie. Na pojednávaní dňa 26.03.2024 strany zotrvali na svojich doterajších písomných podaniach.

6. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie listinným dôkazom predloženým žalobkyňou - rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 9Csp/166/2020-292 zo dňa 27.01.2022, oboznámil sa s obsahom ostatného spisového materiálu a zistil tento skutkový stav:

7. Rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 9Csp/166/2020-292 zo dňa 27.10.2022, právoplatným dňa 02.03.2022, súd zaviazal žalovaného vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie vo výške 404,02 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 404,02 EUR od 09.10.2020 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok) a žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (II. výrok). Žalobkyňa vystupovala v predmetnom konaní rovnako ako žalobkyňa, iniciovala začatie predmetného konania za účelom ochrany svojich práv spotrebiteľky. Žalovaný bol tiež v postavení žalovaného, pričom z rozsudku vyplýva, že bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného vzniklo na základe úhrad (v úhrnnej výške 3 904,02 EUR) vykonaných žalobkyňou za účelom splatenia úveru zo úveru poskytnutého dňa 07.01.2011 nad rámec sumy poskytnutého úveru (3 500 EUR), pričom žalobkyňa zaplatila nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov sumu 404,02 EUR. Úver bol pritom vyhodnotený ako bezúročný a bezpoplatkový titulom absencie obligatórných údajov podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. (nesprávna hodnota RPMN v neprospech spotrebiteľa, nesprávna celková čiastka).

8. Zistený skutkový stav súd právne posúdil podľa nasledujúcej právnej úpravy:

9. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

10. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch predávajúci nesmie

a) ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu,

b) upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3,

c) používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.¹⁾

12. Podľa § 52 ods. 1 až ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

13. Zákonnými predpokladmi úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je:

- existencia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi slúžiacimi na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o spotrebiteľskom úvere, zákon o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka),

- úspešné uplatnenie porušenia tohto práva alebo povinnosti spotrebiteľom na súde a

- pasívne vecne legitimovaný subjekt, ktorý za porušenie predmetného práva alebo povinnosti zodpovedá.

14. Krajský súd v Prešove vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018). Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019 sa s týmto názorom stotožnil a uviedol nasledovné: „Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávateľia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje.“

15. V súlade s princípom právnej istoty upraveným v článku 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie preto rešpektuje uvedené právne závery vyšších súdnych autorít a plne na nich odkazuje.

16. V predmetnej veci bolo nesporné, že žalobkyňa bola ako spotrebiteľka úspešná v konaní proti žalovanému o vydanie bezdôvodného obohatenia, ku ktorému došlo pri úhradách za účelom splatenia spotrebiteľského úveru. Skutkový stav ako taký nebol medzi stranami sporný. Sporným v tomto konaní bolo iba právne posúdenie splnenia zákonných predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a výška prípadného primeraného finančného zadosťučinenia. Preto súd v prvom rade konštatuje, že právny vzťah medzi účastníkmi konania je spotrebiteľského charakteru, žalobca vystupuje ako spotrebiteľ a žalovaný ako dodávateľ a na predmetný spotrebiteľský vzťah sa vzťahuje úprava zakotvená v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a aj osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv uvedená v ustanoveniach § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

17. Obrana žalovaného v tomto konaní sa zakladala na námietke nenaplnenia podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Súd po vykonanom dokazovaní s poukazom na uvedené ustanovenia však dospel k záveru, že dikcia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa bola naplnená,

a preto žalobkyňa ako spotrebiteľka, ktorá na súde úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za toto porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa zodpovedá.

18. Súd má za to, že v danom prípade je z rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 9Csp/166/2020-292 zo dňa 27.01.2022 zrejme, že došlo k porušeniu práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa predovšetkým tým, že koncipovaním zmluvy s absenciou obligatórnych náležitostí žalovaný de facto uložil spotrebiteľovi povinnosť platiť poplatky a úroky bez právneho dôvodu (porušenie povinnosti uloženej § 4 ods. 2 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa), keďže na základe zmluvy, ktorá sa kvôli jej nedostatkom považovala za bezúročnú a bez poplatkov, následne došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného voči žalobkyni. Bezdôvodným obohatením pritom došlo k zásahu do majetkovej sféry žalobkyne, keďže istý čas bola žalobkyňa neoprávnene ukrátená o svoj majetok a nemohla ním disponovať.

19. Súd mal tak za to, že vyššie uvedené porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa boli v tomto konaní riadne preukázané. Súd navyše zastáva názor, že porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku rozsudku, pretože takáto podmienka nevyplyva zo znenia ustanovenia § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ako aj na právne závery, ku ktorým súd použitím uvedených právnych noriem dospel, mal súd za to, že žalobkyňa má nárok na primerané finančné zadosťučinenie voči žalovanému, avšak nestotožnil sa so žalobkyňou uplatnenou výškou primeraného finančného zadosťučinenia, ale určil ju v sume 100 EUR. V prevyšujúcej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

21. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, súd sa domnieva, že priznaná suma reflektuje závažnosť konkrétnych porušení práv spotrebiteľa, konkrétne skutkové okolnosti v danom prípade a intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, prípadne potenciálnych dôsledkov, ktoré spotrebiteľovi hrozili, ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd zohľadnil všetky osobitosti tohto prípadu a dospel k záveru, že primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 EUR považuje za primerané, spĺňajúce jednak funkciu satisfakcie pre žalobkyňu a minoritne aj funkciu sankcie pre žalovaného zohľadňujúc podľa názoru súdu ako najvýznamnejšiu skutočnosť, že bezdôvodným obohatením na strane žalovaného vyvolal žalovaný u žalobkyne ako spotrebiteľky stav právnej neistoty, ktorý žalobkyňa mohla/musela riešiť podanou žalobou, pričom na strane žalobkyne bol preukázaný aj síce relatívne menej závažný, ale zásah do jej majetkovej sféry, keď sa žalovaný obohatil na úkor žalobkyne postupne o sumu 404,02 EUR, pričom posledná splátka úveru bola zo strany žalobkyne realizovaná dňa 04.08.2011. Rozhodnutie o povinnosti žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie žalobkyni nadobudlo právoplatnosť až dňa 02.03.2022, tak možno konštatovať, že zásah do žalobkyninej majetkovej sféry nebol krátkodobý.

22. Záverom súd zdôrazňuje aj fakt, že účelom primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv spotrebiteľa síce nemá byť len odradenie dodávateľa od takýchto praktík do budúcnosti, je ním aj určitá satisfakcia pre spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol potenciálny benefit aj pre ostatných spotrebiteľov, avšak stále so zreteľom na to, že primerané finančné zadosťučinenie nemá byť nástrojom obohatenia sa pre spotrebiteľa.

23. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

24. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

25. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalobkynin plný úspech v konaní, kde výška plnenia závisí od úvahy súdu, súd odvodzoval od úspechu v základe nároku. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. K tomu

podporne súd poukazuje na literatúru, napr. Števíček, M., Fícová, S., Baricová, J., Mesiarkínová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, str. 926-927, cit. „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Súd je toho názoru, že v prípadoch, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne žalobca neuplatňuje výšku plnenia v zjavne nedôvodnej výške, predstavujúcej šikanózný výkon práva, motivovanej len snahou o navýšenie trov konania a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci, nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať, aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu, pokiaľ ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania, ak bol žalobca v základe plne úspešný aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s niekdajším § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre priznanie plnej náhrady trov konania aj v prípade čiastočného úspechu, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy nie je dôvod na ustúpenie od takého záveru. Súd ďalej už len poznamenáva, že tak, ako tomu bolo aj v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p., tak aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta v takom prípade vypočíta a určí len z výšky súdom priznaného plnenia.

Poučenie:

- 2 - 19Csp/53/2023

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napadá, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.